

ἤνοιξε τὸν φάκελλον τοῦ πρὸς αὐτὸν ὕμνου μου, τὸν εἶδα νὰ ἐπιμένῃ περισσότερον εἰς τὴν τελευταίαν στροφὴν, ἣ ὅποια ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀρέσκῃ διὰ τὸ ἐπιγραμματικὸν καὶ συγκεντρωτικὸν τοῦ ὅλου ποιήματος. Τὸν εἶδα συγχινούμενον κάπως καὶ ἀνέμενα ἐναγωγίως, τί θὰ μοῦ εἶπῃ.

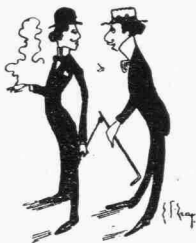
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ποιήμά σας, μοῦ εἶπε τέλος μὲ φωνὴν ὑπόκωφον ἐκ τῆς συγχινήσεως. Ἀλλὰ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔλειπεν ἡ τελευταία στροφὴ περὶ τοῦ πατρός μου, τοῦ ὁποίου τὴν δόξαν, τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ νὰ φθάσω.

Ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην νὰ φέρω κάποιαν ἀντίρρησην εἰς τὴν φιλόστοργον αὐτὴν διαμαρτυρίαν, ἀλλ' ἓνα βλέμμα του αὐστηροῦ, γεμάτου ἀπὸ εὐγλωττον ἐπίπληξιν μὲ κατέστησεν ἀναυδον.

Δὲν δύναμαι νὰ ὀρκισθῶ, ἀλλὸ μοῦ φαίνεται ὅτι ἤτο καὶ δακρύβρεχτον.

Ἄ! ναί! ἤτο ὑγρὸν τὸ ἀέτειον ἐκεῖνο μάτι ἀπὸ ἓν ἀδιόρατον δάκρυ! ὦ! ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ



Δικαιολογία ὀφειλέτου

Ὁ δανεισιτής. — Ἡ διαγωγὴ σας, κύριε, εἶνε διαγωγὴ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἔχει οὔτε σκιὰν κἄν ἀθρότητας.

Ὁ ὀφειλέτης. — Ἐχετε ἄδικον· ἡ διαγωγὴ μου εἶνε διαγωγὴ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἔχει οὔτε σκιὰν κἄν... λεπτοῦ!